

Богдановић

Тресе

Уредиштво и Администрација,
Београд, Б. Вашингтона 12.

ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА

Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

Претплату прима Ген. агентура за
продају новина и часописа, Бео-
град, Влајковићева 8.

БЕОГРАД, СУБОТА, 27 ДЕЦЕМБАР 1941

БР. 4 — ГОД. I

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ВЕСТИ ИЗ ИНОСТРАНСТВА

Нови командант америчке флоте

Рајтер јавља из Вашингтона да је Рузвелт поставио за првог адмирала преостале америчке флоте г. Попаје морнара, чувеног народног јунака (са филмског платна).

Новопостављени први адмирал Попај издао је одмах своју прву наредбу целокупној америчкој јавности у којој наређује обавезно гајење спанаћа на целокупној територији С. А. Држава.

ОТКРИЋЕ „ТАЈМСА“

Лондон, децембра. — Како „Тајмс“ јавља, енглеска помоћ Совјетима има и симболичан значај. Многи знају да никакав други значај и нема.

У ЗНАК САВЕЗНИЧКЕ ПОМОЋИ...

Њујорк, децембра. — Североамеричко верско друштво одлучило је, да у знак савезничке верности помогне Стаљина и пошаље му хиљаду библија, као прву партију помоћи.

ВАЖНА ИЗЈАВА Г. РУЗВЕЛТА

На јучерашњој конференцији штампе у Белој кући, Рузвелт је, на питање новинара када треба очекивати вести о успесима америчке ратне флоте, изјавио: »Не брините, биће ускоро, чим будем образовао пропагандни обавештајни биро америчке војне силе. У том смислу већ сам тражио инструкције од енглеске и совјетске обавештајне службе.

Institut de Beauté

„НОВА ЕВРОПА“

ТЕШКО ОБОЉЕЊЕ Г. ЧЕРЧИЛА

Рајтер јавља из Лондона да мистер Черчил по савету лекара не сме да напушта, бар за неко време, собу. Има опасно обољење гуше. Откако је с муком прогутао горку пилулу о губитку »Пренс оф Велса«, »Репјулса« и »Кинг Џорџа« не може ништа да једе.

Све потаман, само још ово ...

У енглеском парламенту водила се недавно дебата о питању да ли авијатичарски официри смеју да пуше на лулу или не. Како што јавља „Daily Herald“ ова се дебата претворила у страховиту препирку, јер од овог врло важног питања, пошто су већ сва друга срећно решена, зависи да ли ће Енглеска рат изгубити или ће у овоме рату бити страховито тучена.

ВРЛО ВАЖНЕ ВЕСТИ

ЧАСАН НАЛАЗАЧ

Изгубио сам мој штап. То је био штап са сребрном дршком. Дани су пролазили и ја сам на мој штап већ и заборавио, кад се јави поштен налазач.

— Нашао сам ваш штап, господине, рече он одушељено. Чим дуже поштење постоји тим је оно и више цењено.

— Има, дакле, још поштенних људи, узвикнух. То се мора наградити. Ја вам поклањам штап у име награде!

— Како молим? Шта кажете?

— Ја вам поклањам штап, младићу. Он је додуше доле мало оштећен али сребрну главу ће вам сваки трговац откупити.

Тада часни налазач рече тужно:

— То је баш оно. Неће да откупе... Ја сам био код више њих.

НИШТА БЕЗ ПРОЦЕНТА

Јеврејска штампа у Јерусалиму пише, да се међу јеврејским становништвом врши велика пропаганда како би цифра Јевреја који служе у Енглеској армији порасла на десет хиљада.

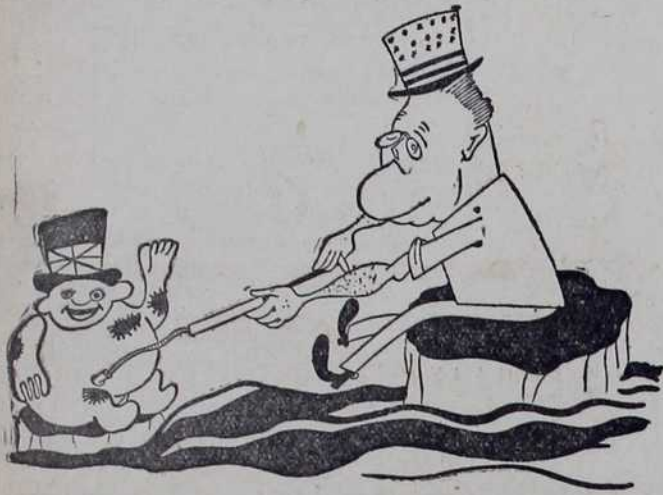
Месец дана раније писало се о сто хиљада али сада је пао курс на свега 10%. Ништа без процента.

СОПСТВЕНА КОЖА ЈЕ ПРЕЧА

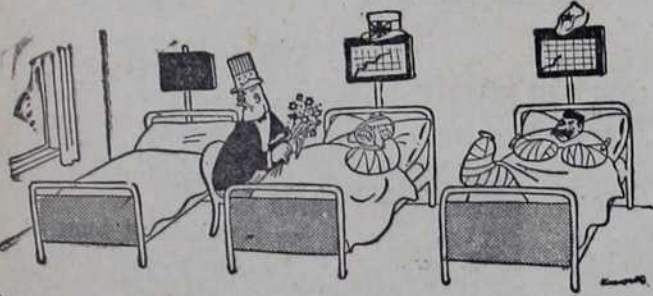
— Ја бих ти добацно појас, али ово источно сунце топи санту на којој стојим, па се плашим да ће и мени самом требати појас за спасавање.

Бојазан

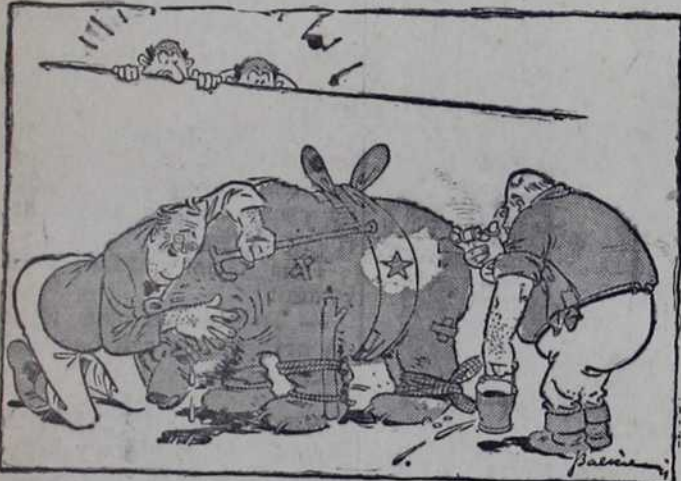
— Само да не пукне од овако дугог пумпања.

За свани случај

— Овај трећи кревет др. Нипон резервисао је за вас.

ПОСЛЕДЊИ ПОКУШАЈ

— Морамо му дати камфор-инјекцију. Ако умре моћи ће бар рећи да смо испунили своју дужност.

Рузвелтово гледиште

— Географија би се лакше учила када би Европа постала Источна Америка.

Вицјеви с брвдом

Два центлмена се толико по- свађаше да заказаше двобој. Ка- да су изашли на терен и спре- мили се да пуцају, један од њих упита:

— Ама, је ли то озбиљно?
— Да ли је озбиљно? одгово- ри љутито други. Један од нас двојице има да остане на мегдану.
— Е, па, добро, останите ви, а ја одох.

— Ви сте фалсификовали овај чек додајући му цифре...
— Гих! Па то не вреди ни- шта... Додао сам само нуле!

— На часу веронике учитељица хоће да објасни ђацима да је Бог свуда и на сваком месту. Да би илустровала своје излагање, она пита малог Микицу:

— Реци ми, Мико, када ви сви изиђете на одмор, а ја оста- нем у учионици сама, знаш ли ко је онда са мном?
— Знам, каже Мика. Учитељ из трећег разреда.

— Кад сам изгубио жену, из- губио сам свог најбољег друга.
— То ти верујем.
— Да, ...он је побегао с њом!

— Е, то је скандал, шта моја ташта ради! Шминка се, облачи се као шипарица и сад је натера- ла мога таста да је води у Париз.

— Па то данас није ништа та- ко страшно.
— Јест, али он је морао да пристане, док су на путу, да га она зове деда.

— Сретно се два пријатеља.
— Замисли, Влајко, каже један мало пре сам срео Миту и није хтео да ми позајми сто динара. Зар није свиња?

— Имаш право, то није никакав друг.

— О, хвала ти, ти ћеш ми си- гурно позајмити ту сумицу, је ли?

— А не, гордост ми то неће дозволити, пошто се ниси обра- тило прво мени. А затим, знаш ли, и ја више волим да будем свиња.

— Собарица: — Ах, што ме бо- ле крста!...

— Госпођа: — Не би требало да тако често гледате кроз кључао- ницу.

— Имате ли вереника?
— Не, милостива, госпођо.
— Онда вас не могу узети, јер куварнице без вереника никад до- бро не кувају.

— Замислите, пет дана после наше свадбе добио је мој муж премију на лутрију.

— Дакле, срећа у несрећи.
— Она те је одбила?

— Да.
— Немој да се секираш. Зар ти не знаш да женско »не« врло често значи да.

— Али ми она није рекла »не«. Просто је рекла: идите дођаво- ла!

— Госпођо, хоћете ли бити та- ко добра да причувате моју са- лату од птица, док ја отрчим да донесем страшило?

Ветеринар: — Но, шта је сада опет?

Селяк: — Дођите да прегле- дате мога Наћу. Попио је ме- дицину коју сте дали за краву, па сад пасе траву—

— Тата, шта је то шеф?
— Шеф, то ти је човек који увек седи на своме месту када ја задоцним, а увек задоцни ка- да ја дођем на време.

— Јеси ли чуо да је Ђура у болници.
— Шта кажеш! Па јуче сам га видео у дансингу са госпа Маром.

— Јесте, али га је видео и го- спа Марин муж.

— Једна жена жали се својој при- јатељици:

— О, да знате само како ми је тешко! Мој муж је у затвору.

— Е, а колико остаје?
— Три месеца.
— Па немојте због тога толи- ко очајавати. Три месеца ће бр- зо проћи.

— Знам, али због тога ми је баш и тешко.

— Шта се мучиш са овим го- стом који спава за столом? Из- баци га напоље. Овде није пре- ноћиште, него ресторан.

— Нисам ја будала да га изба- цујем. Већ сам га трипут будио и сваки пут ми је платио рачун и давао напојницу.

— Верујте ми госпођо, мене у животу још нико није пољубио осим мога мужа.

— Невероватно, драга пријате-љице, али реците ми да ли ми се хвалите или се жалите?

Муж: — Шта би радила, ако бих ја умро од узбуђења кад бих дознао да смо добили пре- мију на лутрију?

Жена: — Богато бих те сахра-нила...

— Шта је с наредником Кар-лом? По цео дан само кути. Да није случајно заљубљен?
— Не, него откако је забрањено псовање, нема шта да каже.

— Електротехничар Јова долази увече кући с посла и примећује да његов синчић има везан прст.

— Шта је то? Јеси ли се посе-као?

— Нисам, тата, одговара швр-ћа, него сам хтео да пипнем пчелу, али она није била на је-дном крају изолирана.

— Кажи ми, како се зове онај човек који краде? пита учитељ малог Јову, који је дете сиромашних родитеља.

— Јова не може да се сети.
— Замисли, ја увучем руку у твој џеп и извучем динар. Шта би у том случају ја био?

— Чаробник!

— Закуни се да ово вече не-ћеш никад заборавити.

— За сваки случај да вежем чвор на марамици.

— Зашто непрестано дижеш руку?

— Намеравам да терам ауто-мобил, па се учим да дајем знак!

Накво питање, такав одговор

— Ало, јеси ли то ти?
— Јесам.
— Шта радиш?
— Говорим с тобом телефо-ном.

На трапезу

— Знаш, ја сам био одличан акробата још док сам био ово-лико мали.

Забуна

— Тренер ми је рекао да гле-дам да га погодим у стомак, а он ми једва допире до појаса.

Главни уредник: Светомир Сто-јановић.

Уредник за илустрације: Тео-дор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Уредништво: Београд, Б. Ва-шингтона 12/III.

Штампа: Штамперија »Луча«, Београд.

Лист се растура преко преду-зећа за продају свих домаћих и страних листова »Преса«, Бео-град, Влајковићева 8.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Вицеви без брџе

— Зар не, господине, да ова глумица игра испод ваке критике.
 — То је моја жена.
 — Овај... хтео сам рећи, она игра добро, али је комад скандолозан.
 — Комад сам ја написао.

— Кад сте толике паре уложили у припреме за забаву, мора бити да сте имали велики дефицит?
 — Какав дефицит, човече! Доплатили смо још хиљаду динара.

— Француски сликар Јасент Риго (1659—1743) радио је једном портрет неке отмене даме која је имала прилично велика уста. Слика је за време рада приметно да дама чини огромне напоре, испија се и пренемаже да би јој уста изгледала што мања. Ригоу је то најзад досадило.
 — Немојте, мадам, мучити своје усне. Ако вам будем могао учинити услугу ја ћу ваш портрет завршити без уста!

— Девојка је већ сат и по чистила под у трпезарији. Сметала ми је у раду, јер је непрестано ударала четком о врата моје собе, те јој најзад подвикнух:
 — Та престаните већ једном са тим бесмисленим послом!
 — Али моја ми жена даде руком знак:
 — Не мешај се у кућни посао. Под мора да буде сјајан и чист да се са њега може јести.
 Чишћење је продужено. Око подне посао је био готов, и чуо сам како постављају сто у трпезарији. Уђем и само што сам сео а девојка већ уноси чорбу.

— Али само што је прешла преко прага, оклизну се на углачаном паркету; од страха је крикнула и испусти чинију са чорбом.
 Моја ме жена ужасно погледа стрепећи од мојих прекора. Али ја се нагох према њој и да је умирим рекох јој:
 — Драга моја, ти си најмудрија жена на свету.
 — Ја?
 — Ти си знала да ћемо данас ручати на поду, па си зато наредила да се под добро очисти.

— Још ми никако ниси рекао разлог због кога си престао да пијеш.
 — Ах, остави, жено. Уосталом, ако баш хоћеш да знаш, било је то овако: Кад сам последњи пут дошао кући пијан, била је код тебе твоја мајка. Видео сам је дупло и од страха да ми се то још једном не деси, престао сам да пијем.
 — Оптужени, ви овде одговарате да сте ишамарали тужиоца усред бела дана на Славији. Не увиђате да сте при томе ишли сувише далеко?
 — Наравно да увиђам. Требао сам да га изударам још на Теразијама.

— Несрећници! А с ким си погрешила?
 — Незнани јунак, мама...
 — Јесте ли криви или не?
 — Нисам крив, господине судија!
 — Јесте ли били кадгод у завору?
 — Нисам! Ово је уопште први пут да сам крао.

Било је једном неко вевело друштво код Стевана Сремаца нашег најбољег приповедача.

Разговарало се о нечитким рђавим рукописима књижевника.

Сремац је признао да има страхан рукопис и да га уредници ради тога грде, јер слагачи у штампаријама имају муке док одгонетну његово шкрабање. На то је неко из друштва приметио да и један познати тадашњи критичар има такође врло нечитак рукопис.

— Да тачно је то пријатељу — рече Сремац — али ипак постоји извесна разлика између мог и његовог рукописа. Јер оно што тај критичар написао, остане нечитко и кад се штампа!

— Бура Јакшић познати наш песник задавао је доста брига ондашњим уредницима листова, јер им није на време слао рукописе. Једном приликом посети га неки уредник и затече га врло замисљеног.

— Што си се Буро тако замислио, даћу ти динар ако ми кажеш шта мислиш.
 — То не вреди ни један динар!
 — Па добро, на шта мислиш?
 — На тебе, драги пријатељу... одговори Буро Јакшић, смешећи се.

— Зашто сваком госту нудите телеће печење?
 — Зато што бисмо морали да га поједемо у кујни.

— Аврам је избацио књиговођу који је већ петнаест година био код њега у служби. Питају га зашто је то учинио:
 — Знате, каже Аврам, видео сам га пре неколико дана како се љуби с мојом женом. То ми је већ било сумњиво. А кад сал јуче нашао једну грешку у главној књизи, то је већ било сувише. Морао сам да га избацим.

— Чекај, магарче, ето ти за сваку јабуку коју си ми украо по један шамар.
 Дечак, пошто је добио пет шамара рече:
 — Сад још имам да примим две јабуке.

— Један ратни богаташ тражио је мужа за своју ћерку. Овако је формулисао своје захтеве проводаџији:
 — Набавите ми мојој кћери мужа. Не треба да има новаца. Моја кћи има. Не треба да буде интеллигентан, јер је моја кћи интеллигентна. Не треба да буде ни леп, јер је моја кћи лепа. Једино треба да је поштен.

— За време страшне буре један путник наслонио се на ограду брода и страшно повраћа.
 — Да вам донесем нешто? пита га услужни морнар.
 — Да, донесите ми одмах једно парче земље.

— Судија пита једног разбојника:
 — Дакле, ти си тога несрећника убио зато да би га опљачкао?
 — Јесам, господин судија.
 — Па зар ниси могао да га убијеш?
 — Нисам могао, јер је викао. Иначе, господин судија, и ја сам мислио исто као и ви.

— Како! Ти се враћаш кући без уловљене дивљачи? Да ниси случајно заборавио код куће метке?
 — Не, него новчаник.

Разлог уображености

— Ма, што је овај подигао оволико нос!
 — Није чудо... добио је пола кила масти од »Дириса«.

Нису за њега

— Бирајте господине, наш избор шешира је одличан.
 Свет: — Хвала, ни један од ових не припадају ми. Задржите их за вас.

Московска конференција

— Право да вам кажем, једина помоћ коју вам ми, Енглези, можемо за сада указати, је сте одавање тајне како се успешно може повлачити.

Како мали Перича зашмиља:

Авантуристу

Са пијаце

— Погледај овога што окреће главу. Мора да је из одбора за контролу цена.

Хладнокрвност

— Један транутак господине. Дозволите да начиним интервју снимак.

Украдени вицјеви

— Откуда ти на капуту црна длака?
— Зар се не сећаш? Откако си офарбала косу ниси ми очистила капут.

— Шта ће рећи моје пријатељице кад ме виде у лањској хаљини?
— Рећи ће да сам се опаметио!

Бележник пита морнара Јакна, који лежи на умору:
— Ви баш хоћете да вас после смрти сахране у мору?
— То је моја чарста воља.
— А зашто?
— Ташта ми је обећала да ће да ми игра на гробу, па бих хтео да јој ускратим то задовољство.

У једној кафани седи после једне вечере један гост и уз чашу пива слуша музику. Одједном, он скочи и викну:
— Келнер, неко ми је украо новчаник!
— Ипак сте срећни, господине, одговори му келнер. Платили сте рачун.

Чиновник тражи одсуство од шефа.
Шеф: — Е, драги пријатељу, пре две недеље била је веридба, прошле недеље венчање, а сада? Шта је сад?
Чиновник: — Па, крштење, господине шефе!

Портир: — Интересује ме, господине да ли сте добро спавали ноћас?

Гост: — А, на жалост ни ока нисам склопио. Целе ноћи су ме мучила неке страшне халуцинације.

— Извините, господине, за сваку коју нађете у овом кревету дају вам сто динара.

— Оптужени, каже судија, — то је ипак нечувено. Оженили сте се пре осам дана и већ сте своју младу жену премлатили тако да су је морали пренети у болницу на лечење. Мораћу да вас казним са месец дана затвора.

— Видите, каже оптужени, то није ни мало лепо од вас, да нам кварите наш медени месец...

Један муж се жали:
— Моја жена има најгоре памћење што се може замислити.
— Шта? Много заборавља?
— Напротив, све памти.

— Зашто тражите развод? пита судија жену.
— Зато што је мој муж идиот.
— Па добро, зар то нисте знали пре венчања?
— Нисам знала.

У том скочи муж огорчено:
— Лаже, господине судија, знала је. Како да није знала!

— Шта? Опет идеш вечерас у позориште? Па јуче си гледала тај комад!
— Да, али не у тој хаљини!

Он: — Ја сам нађено дете.
Она: — А ја сам изгубљена девојка.

— Јесте ли ви чувени укротитељ лавова?
— Не. Ја их само тимарим и перем им зубе!

У духу времена

— Полако, младићу... Прво ми покажи карту за млеко.

Уздуж и попреко

СНОБИЗАМ

— Била сам јуче у опери.
— Па како ти се допало?
— Дивно, цело време свирала је музика, баш као у биоскопу.

КАКАВ ОТАЦ, ТАКАВ СИН

Адвокатов син: — Како, ми путујемо у круг заједно са земљом, господине?
Професор: — То је закон гравитације!
Адвокатов син: — А како је било док тај закон још није ступио на снагу?

КО ЈЕ ДОБИО ДЕПЕШУ

Један капетан добио је премештај. Отишао је без породице и јавно се на дужност. Једног дана добије депешу да му долази жена. Одмах узаше коња и оде на железничку станицу да је дочека. Воз је нешто задоцнио. Одједном коњ поче да копа ногама и да вршишти. Гледа то капетан па ће рећи:
— Је ли бре, шта се ти бунеш? Је си ли и ти добио депешу као и ја?

БЕЗ БРИГЕ!

— Припазите, мајсторе, са бријачем, јер ја сам мало пијан.
— Будите без бриге, нисам ни ја трезан.

СИГУРНИ ЛЕКОВИ

Лекар: — Како моји болесници?
— Девет их је умрло ноћас.
— Збиља? Па ја сам преписао десеторици исти лек.
— Е, али десети није хтео да га узме.

„НЕ СЕ ФРЉАЈ СО СТРАНИ ИЗРАЗИ“

— Чуо сам да живиш у конкубинату?
— Јок ја. Није истина. Ја живим у Лесковац.

НЕШТО МАЛО О КАРАКТЕРОЛОГИЈИ ПУШАЧА

— Карактер једног човека можете познати и по квалитету цигарета које пуши...
— Да, а још више по квалитету цигарета које нуди другима.

КО ЈЕ ВЕЋИ ТВРДИЦА

Разговарају тројица о тврдичлуку.
— Ја сам имао једног друга, каже један, који је после сваког замакања пера у мастионицу запушавао мастионицу, да не би ни за време писања мастило ветрило.
— А ја сам познавао једног човека, каже други, који је свако вече заустављао свој сат, а ујутру га поново навијао, да се не би преко ноћи казаљке тршили.
— А ја имам једног рођака, каже трећи, који је престао да чита новине, да не би трошио стакла на наочарима.

ИСКРЕН ЧОВЕК

Полициски писар: — Још пре четрнаест дана нестала је ваша госпођа, и тек данас подносите пријаву. Зашто нисте дошли раније?
— Плашио сам се да ће се вратити.

СА ПРЕМИЈЕРЕ

— Пустите ме, молим вас, да уђем унутра, моли вратара посетилац позоришта, који је задоцнио.
— Не могу вас пустити, каже му вратар, јер ако бих сад отворио врата сви би појурили напоље.

ДЕЧЈА УСТА

— Бабо, како ти станеш у кокошињак?
— Како? Зашто да станем?...
— Па тата каже да тилежеш са кокошкама...

МОДЕРНО ДЕТЕ

Мама: — Но, Душко, како ти се допада ово што сам сада свирала на клавиру?
Душко: (који је гледао у мамине ноге на епдаљама): — Мислим да си дала сувише гас...

ДУПЛА НЕСРЕЂА

Жена: (усплахилено улази у купатило): — Прс, Перо, ходи, лопови обијају касу!
Муж (скидајући ципеле): — Где је мој револвер?
Жена: — У каси...

УРЕДНИШТО И АДМИНИСТРАЦИЈА НАШЕГ ЛИСТА ЖЕЛЕ СВИМ СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА

сретну нову 1942 годину

ОД НЕВИДЕЛИВЕ ДО ВИДЕЛИВЕ

— Зашто се толико смејеш?
— Сетио сам се једног вица из »Бодликавог прасета« о Дирису.

— Кип слободе нам наздравља добродошлицу!
— Мени не. Чека ме жена на пристаништу!

— Зар вас није срамота, Леви, да узимате 9 од сто камате?! Бог који све види казниће вас за то.
— Немогуће! Нему ће одозго та деветка изгледати као шестлица.

— Мислим, да неко хоће с вама да разговара, господине шефе.
— Како то »мислим«?

— Па... пита да ли је ту »онај стари коњ«!

— Молим вас да овај букет предате боксеру Брауну.

— Али код нас не лежи тај пацијенат.

— Вечерас ће га довести. Ја сам му противник.

— Како је ваш ранији шеф могао да вам даје два месеца отсуства? Зар је тако дуго остајао без секретарице?

— А, не, господине, одлазио је и он са мном.

— Зашто се ти никада не возиш таксијем?
— Кад седим позади, мука ми је.
— Зашто не седнеш напред?
— Онда видим таксиметар, па ми је још више мука.

— Шта, педесет динара хоћеш да позајмиш, да бих могао да одеш у позориште? Па и ја не идем у позориште!
— Позајми ми сто, па ћу и тебе да водим.

Дебела госпођа Васић отвори врата од стана и виде пред вратима просјака.

— Уделите ми, госпођо! замолио је просјак. Већ три дана нисам ништа јео.

— Ах, дивно! уздахну госпођа Васић. Па колико сте за ова два дана омршавили?

Господин Јовановић иде на станицу. Пред њим носач са два кофера, а сам г. Јовановић носи један мали.

— Шта, г. Јовановићу, ви идете на пут? пита га један пријатељ.

— А откуд знате? одговори г. Јовановић. Заиста је овај Београд права паланка! Одмах се све дозна...

Дан извршења казне вешањем био је већ утврђен, кад се наједном осуђени тешко разболи. Однесоше га у болницу, где је недељама лебдео између живота и смрти. Али, захваљујући бризи лекара, он оздрави. Болнички лекар посла суду ово писмо:
— На смрт осуђени толико се опоравио, да може без икаквог ризика по његово здравље — бити обешен.

Један трговац имао је много мука с једним лиферантом. Једног дана чуо је најзад да је жена овог лиферанта родила тројке.

— Тако му и треба! рекао је задовољно. Сад ће видети како је то кад човек добије робу коју није поручио.

Мали описи

Летеће тврђаве, бомбардере, ловце и остало модерно оружје производим у неограниченој количини. Цена сваком приступачна. За обавештења обратити се цртачкој фирми Волт Дизни и комп.

Искусни инструктори дају, уз минималну награду, часове из новог предмета »успешно повлачење«. Адреса у администрацији под шифром »Денкерк«. Успех загарантован.

Траже се људи велике маште за пријем у америчку обавештајну службу. Првенство имају цртачи фантастичних цртаних филмова. Плата одлична, наступ одмах. Пријаве се примају сваког дана у Белој кући.

Дајем награду од десет милионе долара у чистом злату ономе ко може да докаже и документима да потврди да је нисам апсолутно ни најмање крив за овај рат. Рузвелт.

Више половних бродова купујем ради преобраћања у јапанске крстарице које ћемо уз дреку и славу потопити. Понуде под Рузвелт а. д.

Расходовани генерал са безброј одликовања за које и сам не зна где их је купио, тражи познанство пуначке даме, макар и маторе, само са доста пара, ради промене климе пошто му досадашње место боравка ни мало не прија. Цењене понуде под Симовић, Форен офис, Лондон.

Старе и нове алармантне вести купујемо по кило, по најбољој цени. Најбоље увек плаћа Радио Лондон.

На продају једна половна држава, мало закрпљена, ради одласка у манастир. Понуде под »друг Стаљин.«

ШЕКОТЕ

Марија Паулина Бонапарте (1780 до 1825), Наполеонова друга сестра, била је љубимица братова. Он ју је удајом произвео за кнегињу Боргезе, а сем тога давао јој је огромна новчана сретства, што јој је омогућило да живи необично раскошно.

Паулина је била свесна да је њен брат најмоћнији човек, а за себе је држала да је најлепша жена свих времена. Да би своју лепоту овековечила и оставила потомству успомену, затражила је од једног великог сликара, да је претстави као Венус с јабуком у Евином костиму. Уметник је нарвено пристао да ову високу даму слика према замисли и изнео јој је разне предлоге. Пошто је Паулина све његове предлоге одбацила, он јој се обрати питањем:

— Зар вам није неугодно што стојите као модел, тако лако одевени?

Смејући се, кнегиња одговори:
— Али, молим вас, зашто? Па овде је доста топло. (Kladderadatsch)

Штампарске грешке

— Хајде драги, њежно рече и ухвати га за куку (руку).

Од радости није могла да се одвсји од брата (брата).

Дозвољавате ли да бушим (пушим) у вашем друштву.

Черчил је изјавио: Ја од Енглеске очекујем пад и само пад (рад и само рад).

Пошто је просуо мастило он узе и уби (упи) га.

Отишао је љут, али нису прошла ни два рата (сата) а он се врати.

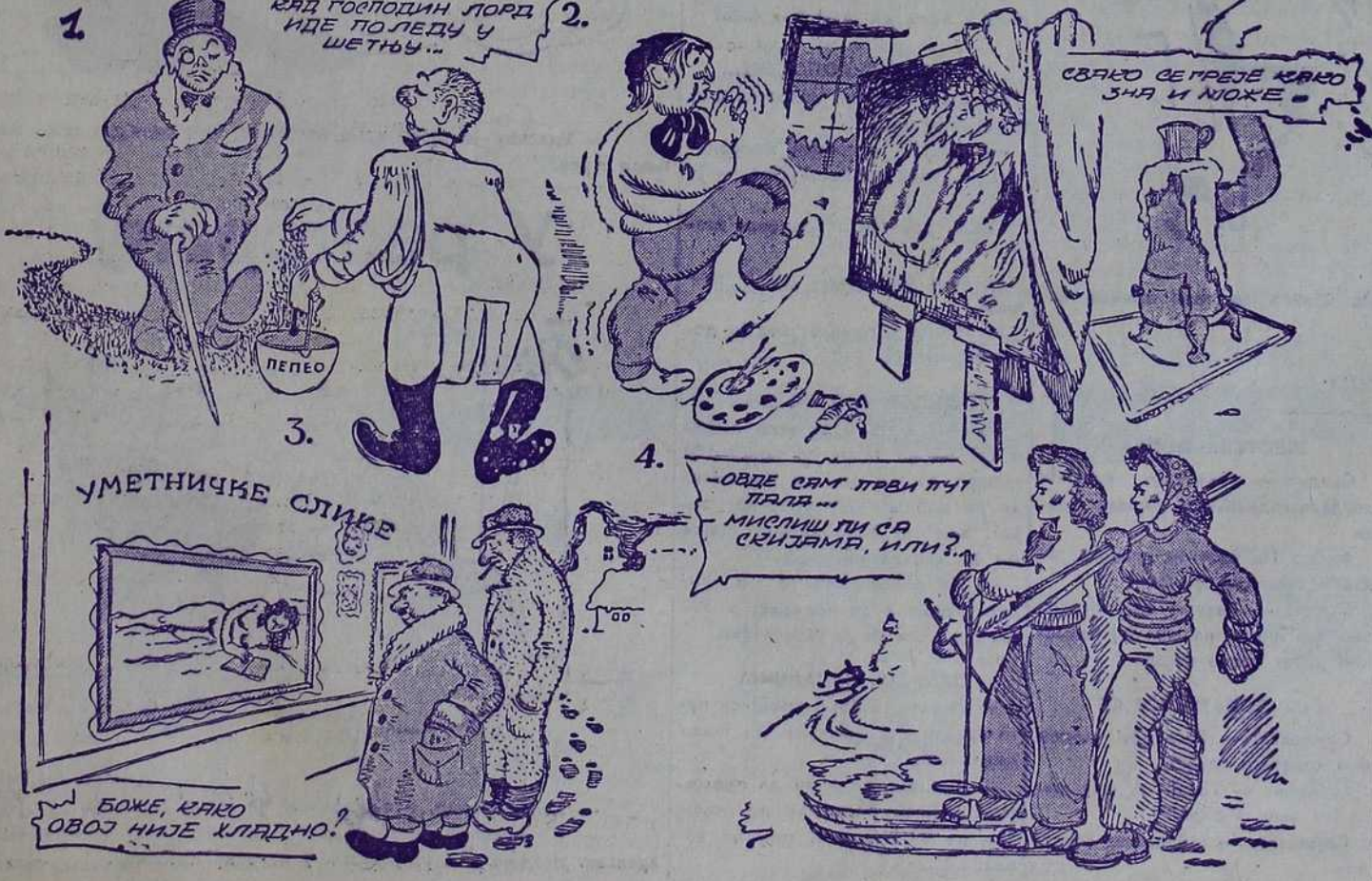
Изговор

— Све ствари у ординацији су пуне прашине, Марија.

— Нисам ја крива, господине докторе, што имате тако мало пацијената.

Ледени Вицеви

Да ли знате?

- Ко је измислио високу потпетицу?
- Како се зове човек који прође поред стотинарке која лежи на путу а не узме је?
- Ко носи рекорд у дизању терега код нас?
- Шта значи »пасти под стечај«?

ОДГОВОРИ НА ПИТАЊА ПОСТАВЉЕНА ДАНАС:

- Високу потпетицу измислила је једна млада францускиња, коју је вереник био пољубио у чело.
- Слепац.
- Чиновник Дириса, Кукић, јер је успео да дигне 1.300 килограма масти.
- Значи: дати да ти испразне џепове на панталонама, кад новац држите у џепу од капута.

ВИШЕВИ Трпани макавала

Познаје га по опису

- Ко је онај охоли глупак тамо!
- То је мој муж.
- Па ви не гледате онамо где ја мислим, госпођо.
- Не мари, довољан ми је ваш опис.

Милионар није, али...

- Мој вереник је врло отмен. Стално се вози колима и пун је пара.
- Сигурно је милионар!
- Не, кондуктер је на аутобусу.

НЕЋЕ ДА ГА ВИДИ!

Јелена: — Хтео је силом да ме пољуби... Ја сам се тада наљутала... и казала сам му да више не желим да га видим!..

Ружица: — Јадан младић!.. И шта је учинио?

Јелена: — Угасио је електрику!

СУЈЕВЕРЈЕ

— Али, Роза, немојте стављати флашу са бензином на штедњак! Она може да проузрокује ужасну несрећу!

— Немојте бити тако сујеверни, милостива госпођо!

ШКОТСКА ПОСЛА

Санди: — Јуче смо славили двадесетгодишњицу нашега брака.

Ангас: Па јеси ли учинио каква поклон својој жени?

Санди: — Разуме се. Играли смо табланета, па сам јој поклатио десет поена фора.

НЕ ДОПАДА ЈОЈ СЕ

Служавка: — Госпођо, морам вам отказати службу.

Госпођа: — Тако! А шта вам се не допада овде?

Служавка: — Милостиви господин.

БЛАГОСЛОВИ, ГОСПОДЕ!...

Приредио неки паланчанин гозбу на коју је био позвао неколико гостију. Жена наспремала пуно јела, па између осталог и питије.

Муж, који је то јело много волео, забранио јој да их износи на сто.

Када су се окупили сви гости, међу њима и један свештеник, замоли га домаћин да благослови јело пре него што почну да једу.

Поп отпоче:

— Благослови, Господе, јастике (јело) и питије (пиће).

— Није вајде, жено, донеси и питије!.. уздахну домаћин чудећи се откуда је поп био дознао и за питије.

УДВАРАЊЕ

Господин: — Да, драга госпођице, стара је истина, да су све духовите жене ружне.

Госпођица: — А шта мислите о мени?

Господин: — Ох, ви у ствари нисте духовити, драга госпођице.

Госпођица: — Ах, ви ласкавче!

СРЕДСТВО ЗА УМИРЕЊЕ САВЕСТИ

— Помисли само, рече госпођа Јела својој пријатељици, мој муж ми је признао, да ме је у једном тренутку слабости преварио, приликом свог последњег путовања.

— Ох, могу већ помислити, драга моја, колико те је то признање узбудило!

— На против, та вест ја уморила моју савест, разумеш ли?

ИЗ СУДА

— Дакле ви сте играли на тркама новцем свога газде? пита судија оптуженога.

— Ваљда нисам луд да ризикујем своје паре!..

НА ФИЛМУ

Филмски режисер: — Не бојте се лава. Замислите да је лав велика мачка!

Глумац: — У реду. Само уверите и њега да ја нисам миш!

СА УЗАНОГ КОЛОСЕКА...

На прузи узаног колосека воз стаје одједном.

— Ништа... одговара железничар — једна крава зауставила је воз.

После пола сата воз опет стаје.

— Шта сад опет?... питају путници.

— Ништа нарочито: воз је достигао краву!..

ЈЕДНОСТАВНО РЕШЕЊЕ

— Молим те буди тако добар и дај ми на зајам до првог 500 динара. Могао сам од Ковачевића да добијем ову суму на зајам, али тај безобразник тражи ми 30 динара интереса.

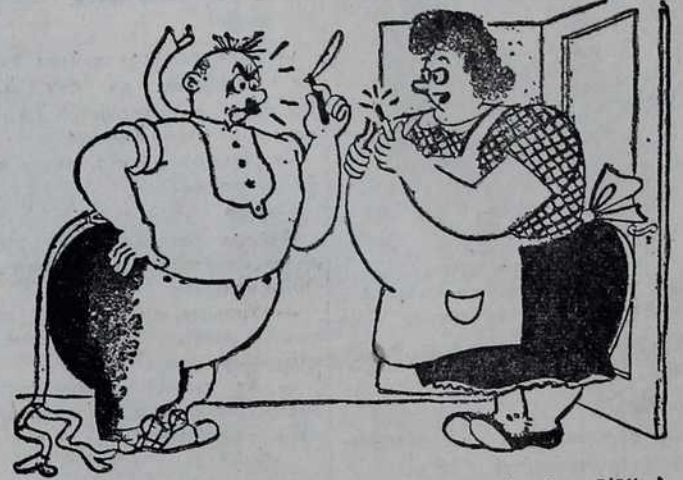
— Па добро, ево ти тих тридесет динара за интерес, а 500 динара нека ти да Ковачевић.

СИГУРАН НИШАНЦИЈА

— Пазите, забога, прошлог пута гађали сте зеца па сте погодили мене.

— Дабоме, сада ћу да променим систем. Отсад ћу да гађам вас, па ћу погодити сигурно зеца.

Из професорске куће

(Lustige Blätter)

- Докле ћеш мојим бријачем да сечеш кромпире.
- Све докле док не престанеш да мојим кармином кормириш писмене задатке.

СРЏБА

- Удесићу ја тебе, мали несташко, што погађаш само жењене људе.

У ресторану

(Lustige Blätter)

- Хало, келнер, у овој салати је једна гусеница.
- Не плашите се господине. Гусенице нису контролисани артикар. Нећемо вам је уписати у куповну књижицу.

Страданије једнога који воли да шири вести

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Али... само не смеш да мислиш на нилског коња

Једног дана бане код »Три шешира« један члан »сталног друштва« чича Илијиног, прехлађен и болестан.

— А где си ти, већ пет дана те нема, нападе га чича Илија, још с врата.

— Погибох чича, стеже ме ова проклета кијавица, па ни да мрднем. Лежао сам пет дана и шта све нисам употребио да ме пређе ово чудо али ништа не помаже.

— А што се ти чичи ниси обратио, па да ти ја дам један лек. За десет минута бићеш здрав к'о дрен.

— Па није касно ни сад, реци ми, молим те. Не жалим ни десет кригли пива да частим.

— То ти је најобичнија ствар, одговори му чича. Узми једну дуплу љуту, успи у неко лонче, сасеци мало купуса, па кад се то натопи поспи мало бибера и шећера. Када се све то лепо измеша, а ти, жив ми био, на искап. И за десет минута оде кијавица.

— Јел' сигурно?

— Кад ти ја кажем. Само има један услов.

— А који је то?

— Кад нагнеш да попијеш овај лек, не смеш да помислиш на Нилског коња, јер онда не делује.

Сутрадан дође болесник са још већом кијавицом.

— Ништа не вреди, чича. Не могу да попијем.

— Ама како не можеш да попијеш?

— Па, кад год нагнем лонче да попијем, ја се сетим на Нилског коња, а Бог га убио — докле ми ни у сну на памет није долазио.

— Е, мој балавко, нисам ни мислио да си толико наиван, рече му чича Илија, уз грохотан смех целог стола и узвикну:

— Момче, десет кригли пива!

ТУ НЕМА ИЗБОРА

— Које жене више волиш: оне које много говоре или оне друге?

— Које друге?

ДОКАЗ

Судија: — Јесте ли ви били пијани када сте својој жени бацили криглу пуну пива на главу?
Оптужени: — Разуме се, да сам био пијан, господине судија, иначе бих је прво испио.

Крађа и прекрађа

— Наша служавка краде.

— Није могуће!

— Јесте, кад ти кажем. Нестала нам је сребрна кашика коју смо доцели прошли пут са забаве.

КАКО СЕ УЗМЕ...

Чујем да си нашао добро место? Како то да успеш? Сигурно од раније познајеш газду радње, па због тога...

— Како да се узме. Делом због тога што ја њега познајем, а делом због тога, што он мене још не познаје.

ДА СЕ РАЗУМЕМО

— Ала имаш диван капут! Где си га узео?

— Код Јовановића, у Француској улици.

— Шта је то: трговина или кафана?

ПРЕД ПРВЕ КОРАКЕ

— Перице, како напредује твој мали брат? Је ли почео да хода?

— Није још... али ноге већ има.

СВЕ ЈЕ РЕЛАТИВНО

— Хоћеш ли да дођеш вечерас на једну партију карата?

— Нећу. Ја се никад не коцкам.

— Откуда то? Колико знам, ти не волиш да радиш, много пијеш и велики си женскареш. Како да се не коцкаш?

— Тако... нико на овоме свету није савршен.

КОД ВРАЧАРЕ

— Једна жена је нарочито фатална по вас, каже врачара. Добро се чувајте ње. Она је врло лепа, мала, пуначка и плава.

— Доцкан, госпођо. Јуче сам се с њом венчао.

КОД ОЧНОГ ЛЕКАРА

Лекар: — Јесу ли вам помогле наочари које сам вам дао? Видите ли још црне тачке пред очима?

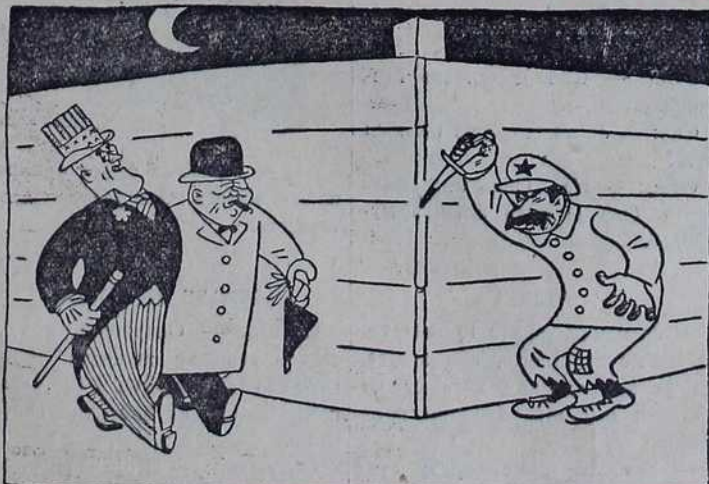
Пацијент: — Видим, али сад већ много разговетније.

РАЗЛИЧИТЕ ЖЕЉЕ

— Хоћете ли, госпођице Лела, да се одвеземо пред вече у стару порушену цркву, сасвим сами, као Јовица и Марица?

— Не, ја пристајем једино да се одвеземо сутра пре подне у нову цркву, са много друштва, са два сведока, као млада и младожења...

Кад се колеге изненадно сретну...

...онда се нападају међусобно.

(Politische karikaturen)

Сличност

— Са Пинг-понг поптама исто је као и с људима. Неизвежбан брзо одлази узбуђен и не добије ни једну, а онај који има искуства остаје хладан и добије коју хоће.

Погрешно веровање

— Извини, нисам знао да се облачиш...
— Гле, зар ти то видиш. Ја сам веровала да је љубав слепа.

Разлика

— Висинско сунце односи се према правом сунцу као флерт према љубави. Оно је врло лепо али на њему се не може огрејати.

Beichtung von Dalkje

— О како је то страшно, Мошо, ти путујеш на фронт, а ко ће се бринути сада за нашу трговину?
— Сара, злато моје, па и фронт је моја трговина.

УЗРОК

— Зашто је наш гостионичар променио име своје гостионице „Златно јагње“ у „Седмоглави змај“?

— Он се пре кратког времена оженио.

МЕТОДА ЗА МРШАВЉЕЊЕ

— Госпођо, ви сте још увек задржали своју витку линију. Кажите ми, како то постижете?
— О, то је проста ствар. Ја покушавам да изађем тачно на крај са приходима мога мужа.

У МУЗЕЈУ

Отац: — Ово је богиња Минерва.

Син: — Је ли онај иза ње њен муж?

Отац: — Не. Она није била удата. Она је била богиња мудрости.

ОПРЕЗ

— Ја немам ништа против тога да ме запросите, али знајте, да је већ тројицу који су ме просили мој тата избацио кроз прозор.

— Хм... На коме спрату станујете?

ПОСЛЕ ПРЕСУДЕ

Судија: — Опуштени, суд је стекао уверење да нисте криви за дело двоженства. Слободни сте. Можете се вратити својој жени.

Опуштени: — Којој, господине судијо?

ПОСЛЕ ПЕТ ГОДИНА

— Можете ли још да ме познате, господине?

— Не. Не могу да се сетим.
— Ја сам онај несрећник који је пре пет година одвео вашу ћерку. Господине, узмите је на траг... Ја вам праштам!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА